

Դանիելի Գիրքը - Հարյուր Վեցերորդ

Դատաստանի բացահայտումը. 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը —
մարգարեական վերլուծություն

Jeff Pippenger

2024-02-29

Կենդանիների քննչական դատաստանը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, իսկ գործադիր դատաստանը սկսվում է շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքով: Դատաստանի այդ երկու ժամանակաշրջանները ներկայացնում են այն պատգամաբերի գործը, որը պատրաստում է ճանապարհը Ուխտի երրորդ Պատգամաբերի և երրորդ Եղիայի համար, ինչը Եղիա պատգամաբերի ավարտն է, որ սկիզբ առավ միլլերական պատմության մեջ:

Քրիստոսում՝ Ուխտի Սուրհանդակի կատարման մեջ, Նա երկու անգամ մաքրեց բառացի երկրային տաճարը, որը նախապատկերում էր Նրա մարմինը և Նրա հոգևոր տաճարը: Նրա բառացի երկրային տաճարը սկզբնապես անապատի Խորանի տաճարն էր, ապա՝ Սողոմոնի տաճարը, ապա՝ այն տաճարը, որ վերակառուցվեց Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությունից հետո, և նույն այդ տաճարը՝ Հերովդեսի կողմից իրականացված քառասունվեց տարվա վերակառուցման աշխատանքներից հետո:

Աստծու մարմնական ներկայությունը օրհնեց Վկայության խորանը և Սողոմոնի տաճարը, բայց ոչ այն տաճարը, որ վերակառուցվեց գերությունից հետո. սակայն այդ վերաշինված տաճարը օրհնվեց Քրիստոսի մարմնական ներկայությամբ: Հերովդեսի վերափոխված տաճարի պատմության մեջ Քրիստոսը երկու անգամ մաքրեց տաճարը՝ ի կատարումն Մաղաքիայի երրորդ գլխի: Առաջին մաքրագործման ժամանակ Քրիստոսը տաճարը բնորոշեց որպես Իր Հոր տունը, իսկ տաճարի վերջին մաքրագործման ժամանակ Քրիստոսը այն բնորոշեց որպես հրեաների տունը:

Միլլերականների պատմության մեջ Քրիստոսը 1798-ից մինչև 1844 թվականները՝ քառասունվեց տարվա ընթացքում, կանգնեցրեց մի հոգևոր տաճար: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի կատարման համաձայն, Նա հանկարծակի եկավ Իր տաճարը՝ այսպիսով մաքրելով հիմար կույսերին: Այնուհետև Նա եկավ որպես երրորդ հրեշտակ՝ իրականացնելու երկրորդ և վերջին մաքրագործումը, սակայն, ինչպես հին Իսրայելի սկզբում, այնպես էլ նոր Իսրայելը գուրկ էր գործն ավարտելու համար անհրաժեշտ հավատքից:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Քրիստոսը վերադարձավ՝ իրականացնելու տաճարի երկրորդ մաքրագործումը, որը կատարվում է, երբ անմիտ կույսերը մաքրվում են շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ նրանք արթնանում են այն իրողությանը, որ չեն հասկանում գիտության ավելացումը, որը բացվեց 1989 թվականին: Գիտության այդ ավելացումը ներկայացնում է վերջին անձրևի լուրը, որը Տասը կույսերի առակի համատեքստում Դեռելեսի աղաղակի լուրն է: Դանիել

տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների լուրը, որը բացվեց վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, այդ համարների քառասունչորսերորդ համարում ներկայացված է որպես «լուրեր արևելքից և հյուսիսից»:

Վերջին անձրևի լուրը Կեսգիշերային աղաղակի լուրն է, և այն արևելքի ու հյուսիսի լուրն է: Արևելքն ու հյուսիսը ներկայացնում են համապատասխանաբար իսլամը և պապականությունը, իսկ որպես լուր՝ դրանք ներկայացնում են այն լուրը, որը Լատդիկեական աղվենտիզմի կողմից կեղծվում է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի և շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի միջև ընկած ժամանակահատվածում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ներկայացնում է իսլամը (արևելքը), իսկ կիրակնօրյա օրենքը ներկայացնում է գազանի դրոշմը (հյուսիսը):

Լատդիկեացի աղվենտիզմի մահվան մահիճը ներկայացված է այդ երկու ճանապարհային նշանների միջև, ինչպես նախապատկերված է անհնազանդ մարգարեի մահվամբ՝ էշի և առյուծի միջև: Գազանի դրոշմն ընդունողների մահվան մահիճը ներկայացված է «արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերով», որոնք բարկացնում են պապական իշխանությանը և սկիզբ են դնում Աստծո ժողովրդի վերջնական հալածանքին: Այդ լուրը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքից, որտեղ և նաև երբ երրորդ Վայի իսլամը հանկարծակի հարվածում է: Այդ անսպասելի հարձակումը բերում է ազգային կործանում և բարկացնում է ազգերին, այդպիսով ապահովելով տնտեսական և քաղաքական մղումը՝ իսլամի դեմ բոլոր ազգերին համախմբելու համար՝ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միության հովանու ներքո:

Երրորդ Եղիայի կողմից ներկայացված պատմության մեջ այն պատգամը, որը նույնականացնում է երրորդ Վայը, վիշապին, գազանին և սուտ մարգարեին տեղեկացնում է, որ իսլամը դատաստանի այն գործիքն է, որը Աստված գործածում է մարդկանց պատժելու համար՝ պապական իշխանության նշանին երկրպագելու պատճառով: Ինչպես երեք Հռոմները, երեք Բաբելոնները, երեք Եղիաները և ճանապարհը պատրաստող երեք պատգամաբերները, այնպես էլ երրորդ Վայը հաստատվում է երեք Վայերի եռակի կիրառմամբ:

Եվ տեսա ու լսեցի մի հրեշտակի, որ թռչում էր երկնքի մեջտեղով և բարձր ձայնով ասում էր. «Վա յ, վա յ, վա յ երկրի բնակիչներին՝ այն երեք հրեշտակների փողերի մյուս ձայների պատճառով, որոնք դեռ պիտի հնչեն»: Հայտնություն 8:13

Քույր Ուայթը խորապես հավանություն տվեց Սմիթի «Դանիել և Հայտնություն» գրքին՝ նշելով, որ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներից յուրաքանչյուրն այդ գիրքը պետք է ունենա, թեև նա դա այնքան ուղիղ չարտահայտեց, ինչպես ես հենց նոր գրեցի, սակայն այդ փաստը առկա է նրա հավանության մեջ:

«Տերը կոչ է անում, որ աշխատավորներ մտնեն գրավաճառական ծառայության դաշտը, որպեսզի ներկայիս ճշմարտության լույսը պարունակող գրքերը շրջանառվեն: Աշխարհի մարդիկ պետք է իմանան, որ ժամանակների նշանները կատարվում են: Տարեք նրանց այն գրքերը, որոնք կլուսավորեն նրանց: «Դանիել և

Հայտնություն»-ը, «Մեծ պայքար»-ը, «Նահապետներ և մարգարեներ»-ը և «Դարերի Փափագ»-ը այժմ պետք է դուրս գան աշխարհ: «Դանիել և Հայտնություն»-ում պարունակվող վեհ հրահանգը մեծ հետաքրքրությամբ ընթերցվել է շատերի կողմից Ավստրալիայում: Այս գիրքը միջոց է եղել շատ թանկագին հոգիների ճշմարտության գիտությանը բերելու համար: Ամեն ինչ, որ հնարավոր է անել, պետք է արվի «Խոհեր Դանիելի և Հայտնության մասին»-ը տարածելու համար: Ես չգիտեմ որևէ այլ գիրք, որ կարողանա զբաղեցնել սրա տեղը: Մա Աստծո օգնող ձեռքն է»:

«Նրանք, ովքեր երկար ժամանակ եղել են ճշմարտության մեջ, քնած են: Նրանք կարիք ունեն սրբագործվելու Սուրբ Հոգով: Երրորդ հրեշտակի պատգամը պետք է հռչակվի բարձրաձայն: Մեզ առաջ կանգնած են անեղ հարցեր: Մենք կորցնելու ժամանակ չունենք: Աստված մի՛ արասցե, որ թույլ տանք, թե չնչին հարցերը խավարեցնեն այն լույսը, որ պետք է տրվի աշխարհին»: Manuscript Releases, հտ. 21, 444.

Այն գիրքը, որը մերժել էին նաև նրանք, ովքեր մերժեցին Դանիելի գրքում հիշված «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ միլլերիական տեսակետը, բնորոշվեց որպես «Աստծո օգնող ձեռք»: Եթե Աստծո ժողովրդին տրված է նախորդ մեջբերման մեջ հիշատակված գրքերը տարածելու պատասխանատվությունը, ապա դա նշանակում է, որ Աստծո ժողովուրդը պետք է նաև ինքը տիրապետի այդ գրքին: Այդ գիրքը հարձակման կիզակետում էր նրանց կողմից, ովքեր առաջ էին տանում Դանիելի գրքում հիշված «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ «նոր» տեսակետը, որովհետև դա այն գիրքն էր, որը նրանք ցանկանում էին վերաշարադրել և այնտեղից հեռացնել «ամենօրյա»-ի ճիշտ տեսակետը:

Երբ Քույր Ուայթը հղում էր անում Դանիելի գրքում «մշտականի» դեմ ապստամբության երկու գլխավոր առաջնորդներին, նա հաճախ մատնանշում էր, որ նրանք (Պրեսքոթը և Դանիելսը) չունեին «պատճառից դեպի հետևանք տրամաբանելու» կարողությունը: Լաոդիկեացի աղվենտիստների պատմական ռևիզիոնիստները, ըստ երևույթին, նույն խնդիրն ունեն:

1888 թվականից ի վեր ապստամբության պատմության ամբողջ ընթացքում առաջնորդող մարդիկ իրենց անձնական փորձառության ինչ-որ փուլում ընդունել էին «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ կեղծ ուսմունքը: Նրանց ապստամբությունը «հետևանքն» էր, իսկ «ամենօրյա»-ի սխալ ըմբռնումը՝ «պատճառը»: Լաոդիկեական աղվենտիստ վերանայողներն անուսներին մոլորեցնում են՝ հավատացնելով, թե աղվենտի պատմության հենց այդ պատմական ապստամբներն իրականում ապստամբության մեջ չէին, թեև նրանց վերանայված վկայությունը երբեք չի հաստատվում Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու վկայությամբ: Քանի որ նրանք «հետևանքը» ապստամբություն չեն համարում, նրանք փակում են «պատճառը» որոնելու հնարավորությունը:

Ինչպես թոշունը՝ թափառելով, և ինչպես ծիծեռնակը՝ թռչելով, այնպես էլ անպատճառ անեծքը չի գա: Առակաց 22:6.

Աստծո ժողովուրդը պետք է ճանաչի ապստամբությունը, և երբ դա ճանաչի, պետք է փնտրի դրա պատճառը: Այնուհետև պետք է վերացնի պատճառը: Հետևյալ հատվածում քույր Ուայթը մեկնաբանում է Աքանի պատմությունը:

«Ինձ ցույց է տրվել, որ Աստված այստեղ պատկերում է, թե ինչպես է Նա վերաբերվում մեղքին նրանց մեջ, ովքեր դավանում են, թե Իր պատվիրանապահ ժողովուրդն են: Նրանք, ում Նա առանձնապես պատվել է Իր գործության նշանավոր դրսևորումների ակնատես լինելու պատիվով, ինչպես հին Իսրայելը, և ովքեր նույնիսկ այդժամ կհամարձակվեն անտեսել Նրա հստակ հրահանգները, կդառնան Նրա բարկության առարկաները: Նա կամենում է Իր ժողովրդին սովորեցնել, որ անհնազանդությունն ու մեղքը չափազանց վիրավորական են Իր համար և չպետք է թեթևակիորեն դիտվեն: Նա մեզ ցույց է տալիս, որ երբ Իր ժողովուրդը գտնվի մեղքի մեջ, նրանք պետք է իսկույն վճռական միջոցներ ձեռնարկեն՝ այդ մեղքը իրենց միջից հեռացնելու համար, որպեսզի Նրա անբարյացակամությունը նրանց բոլորի վրա չհանգչի: Բայց եթե ժողովրդի մեղքերը անտեսվեն պատասխանատու պաշտոններում գտնվողների կողմից, Նրա անբարյացակամությունը նրանց վրա կլինի, և Աստծո ժողովուրդը, որպես մի ամբողջություն, պատասխանատու կհամարվի այդ մեղքերի համար: Իր ժողովրդի հետ անցյալում ունեցած Իր գործերում Տերը ցույց է տալիս եկեղեցին անիրավություններից մաքրելու անհրաժեշտությունը: Մի մեղավոր կարող է այնպիսի խավար տարածել, որ Աստծո լույսը բացառվի ամբողջ ժողովրդից: Երբ ժողովուրդը գիտակցում է, որ խավարը նստում է իրենց վրա, և նրանք չգիտեն պատճառը, նրանք պետք է ջերմեռանդորեն փնտրեն Աստծուն՝ մեծ խոնարհությամբ և ինքնանվաստացմամբ, մինչև որ այն անիրավությունները, որոնք վշտացնում են Նրա Հոգուն, հայտնաբերվեն և վերացվեն:»

«Մեզ դեմ առաջացած այն նախապաշարումը, որովհետև մենք հանդիմանել ենք այն չարիքները, որոնք Աստված ինձ ցույց է տվել, թե գոյություն ունեին, և այն աղաղակը, որ բարձրացվել է խստության և սաստկության մասին, անարդար են: Աստված մեզ պատվիրում է խոսել, և մենք չենք լռի: Եթե Նրա ժողովրդի մեջ սխալներ ակնհայտ են, և եթե Աստծո ծառաները անտարբեր անցնում են դրանց կողքով, նրանք ըստ էության պաշտպանում և արդարացնում են մեղավորին, և նույնչափ մեղավոր են ու նույնքան անխուսափելիորեն կընդունեն Աստծո անհաճությունը, որովհետև պատասխանատու պիտի համարվեն մեղավորների մեղքերի համար: Տեսիլքում ինձ ցույց է տրվել բազմաթիվ դեպքեր, երբ Աստծո անհաճությունն առաջ է բերվել Նրա ծառաների կողմից իրենց մեջ եղած սխալների ու մեղքերի նկատմամբ պատշաճ վերաբերմունք չդրսևորելու պատճառով: Նրանք, ովքեր արդարացրել են այդ սխալները, ժողովրդի կողմից համարվել են շատ սիրալիր և հրապուրիչ բնավորության տեր, պարզապես այն պատճառով, որ խուսափել են կատարելու մի հստակ Սուրբգրային պարտականություն: Այդ գործը հաճելի չէր նրանց զգացումներին, ուստի նրանք խուսափեցին դրանից»: Վկայություններ, հատոր 3, 265:

Աղվենտիզմի մեջ ապստամբած առաջնորդների պատմությունները վկայում են այն փաստի մասին, որ նրանց ապստամբության մեջ գրեթե միշտ երևացող քայլերից մեկը

այն է, որ իրենց անձնական փորձառության ընթացքում ինչ-որ մի պահին նրանք ընդունել են «մշտականի» վերաբերյալ կեղծ տեսակետը: Այս ասվածով հանդերձ՝ Սմիթի գիրքը, թեև ներշնչյալ չէ և պարունակում է որոշ վարդապետական խնդիրներ, nevertheless nonetheless? Wait no. Let's correct. Այս ասվածով հանդերձ՝ Սմիթի գիրքը, թեև ներշնչյալ չէ և պարունակում է որոշ վարդապետական խնդիրներ, այնուամենայնիվ տալիս է Հայտնության ութերորդ և իններորդ գլուխների պիոներական ըմբռնման հիմնալի ընդհանուր տեսություն, որտեղ ներկայացված է առաջին վեց փողերի մարգարեական պատմությունը: Մենք կանդրադառնանք Սմիթի մեկնաբանությանը նրա «Դանիել և Հայտնություն» գրքից, երբ սկսենք դիտարկել երեք Վայերի եռակի կիրառությունը:

Քույր Ուայթը մեզ հայտնում է, որ Ուիլյամ Միլլերին Հայտնության գրքի վերաբերյալ մեծ լույս էր տրված, սակայն նրա ըմբռնումը տասներեքերորդ, և տասնվեցերորդից մինչև տասնութերորդ գլուխների վերաբերյալ սխալ էր, որովհետև նա պատմության մեջ գտնվում էր ոչ այն դիտարկետում, որ տեսներ, թե երկու չէ, այլ երեք ավերիչ գործություններ կան: Նրա մեծ լույսը Հայտնության երկրորդից մինչև իններորդ գլուխների վրա էր:

«Քարոզիչներն ու ժողովուրդը Հայտնության գիրքը դիտել են որպես խորհրդավոր և Սուրբ Գրությունների մյուս բաժիններից պակաս կարևոր: Բայց ես տեսա, որ այս գիրքն իսկապես հայտնություն է՝ տրված հատկապես նրանց օգտի համար, ովքեր պիտի ապրեին վերջին օրերում, որպեսզի առաջնորդի նրանց՝ ճշտորեն որոշելու իրենց իսկական դիրքն ու իրենց պարտականությունը: Աստված Ուիլյամ Միլլերի միտքն ուղղեց դեպի մարգարեությունները և նրան մեծ լույս տվեց Հայտնության գրքի վերաբերյալ»: Early Writings, 231.

Միլլերը հետևյալ կերպ շարադրեց իր ըմբռնումը եկեղեցիների, կնիքների, փողերի և բաժակների վերաբերյալ:

«Ասիայի յոթ եկեղեցիները Քրիստոսի եկեղեցու պատմությունն են իր յոթ կերպարանքների մեջ, իր բոլոր ոլորումներով ու շրջադարձերով, իր ամբողջ բարգավաճմամբ և նեղություններով՝ առաքյալների օրերից մինչև աշխարհի վախճանը: Յոթ կնիքները երկրի իշխանությունների և թագավորների գործերի պատմությունն են եկեղեցու նկատմամբ, և նույն ժամանակահատվածում Աստծու կողմից Իր ժողովրդի պահպանության պատմությունը: Յոթ փողերը երկրի, կամ Հռոմեական թագավորության, վրա իջեցված յոթ առանձնահատուկ և ծանր դատաստանների պատմությունն են: Իսկ յոթ գավաթները Պապական Հռոմի վրա թափված յոթ վերջին պատուհասներն են: Սրանց հետ խառնված են շատ այլ իրադարձություններ՝ հյուսված վտակների պես, և լցնում են մարգարեության մեծ գետը, մինչև որ ամբողջը մեզ ավարտին հասցնում է հավիտենության օվկիանոսում»:

«Սա, ըստ իս, Հովհաննեսի մարգարեության ծրագիրն է Հայտնության գրքում: Եվ այն մարդը, որ ցանկանում է հասկանալ այս գիրքը, պետք է ունենա Աստծու խոսքի մյուս մասերի հիմնավոր գիտելիք: Այս մարգարեության մեջ գործածված

պատկերներն ու փոխաբերությունները բոլորն էլ նույն գրքում չեն բացատրվում, այլ պետք է գտնվեն այլ մարգարեների մոտ և բացատրվեն Սուրբ Գրքի այլ հատվածներում: Հետևաբար ակնհայտ է, որ Աստված նպատակադրել է ամբողջի ուսումնասիրությունը՝ նույնիսկ որևէ մասի վերաբերյալ հստակ գիտելիք ձեռք բերելու համար»: William Miller, Miller's Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

Ինչպես որ երրորդ պատգամաբերը, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար, ներկայացնում է եկեղեցու դատաստանի ներքին պատմությունը՝ ի հակադրություն երրորդ Եղիայի, որը ներկայացնում է արտաքին պատմություն ժամանակակից Բաբելոնի դատաստանի մեջ, այնպես էլ եկեղեցիների և կնիքների վերաբերյալ նախամարտիկների ըմբռնումը նույն ներքին-արտաքին վկայությունն էր նույնականացնում:

«Կնիքները մեր ուշադրությանը ներկայացվում են Հայտնության 4-րդ, 5-րդ և 6-րդ գլուխներում: Այս կնիքների ներքո ներկայացված տեսարանները երևան են գալիս Հայտնություն 6-ում և Հայտնություն 8-ի առաջին խոսքում: Ակնհայտ է, որ դրանք ընդգրկում են այն իրադարձությունները, որոնց հետ եկեղեցին առնչվում է այս տնտեսության սկզբից մինչև Քրիստոսի գալուստը:»

«Մինչ յոթ եկեղեցիները ներկայացնում են եկեղեցու ներքին պատմությունը, յոթ կնիքները տեսադաշտի մեջ են բերում նրա արտաքին պատմության մեծ իրադարձությունները»: Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Ուրիա Սմիթը ներկայացնում էր եկեղեցիների ներքին և արտաքին փոխհարաբերության վերաբերյալ միլլերական ըմբռնումը, իսկ Ջեյմս Ուայթը ներկայացնում է համանման մի ակնարկ՝ զուգահեռ պատմությունների տեսանկյունից:

«Այժմ մենք հետազոտել ենք եկեղեցիները, կնիքները և գազաններին, կամ կենդանի էակներին, այնքանով, որքանով դրանք համեմատվում են որպես ժամանակի նույն ժամանակաշրջանները ընդգրկող: Կնիքները թվով յոթն են, իսկ գազանները՝ միայն չորս: Եվ այստեղ, թերևս, տեղին է նկատել, որ առաջին, երկրորդ, երրորդ և չորրորդ կնիքների բացման ժամանակ լսվում է, թե ինչպես առաջին, երկրորդ, երրորդ և չորրորդ գազաններն ասում են՝ «Եկ և տես». բայց երբ բացվում են հինգերորդ, վեցերորդ և յոթերորդ կնիքները, այդպիսի ձայն չի լսվում: Ոչ էլ վերջին երեք եկեղեցիներն ու վերջին երեք կնիքները համեմատվում են՝ որպես ժամանակի նույն ժամանակաշրջանները ընդգրկող, ինչպես համեմատվում են առաջին չորս եկեղեցիներն ու առաջին չորս կնիքները: Բայց, ինչպես մենք ցույց ենք տվել, եկեղեցիները, կնիքները և գազանները համընկնում են՝ որպես ժամանակի նույն ժամանակաշրջանները ընդգրկող՝ մոտ 1800 տարվա ընթացքում, մինչև որ իջնում ենք ներկայիս ժամանակից մի փոքր ավելի, քան կես դար առաջ»: James White, Review and Herald, February 12, 1857.

Մենք հենց նոր մեջբերեցինք միլլերական պատմության երեք գլխավոր պիոներներին: Երեքն էլ հավատարիմ էին «ամենօրյա»-ի ճիշտ ըմբռնմանը, և երեքն էլ ընդունում էին եկեղեցիների, կնիքների և փողերի ընդհանուր տեսությունը այն ճշմարտության շրջանակում, որը Միլլերը առաջնորդվեց հասկանալու և ներկայացնելու:

«Երբ ի հայտ են գալիս մարդիկ, որոնք կուզենան Աստծո կողմից Իր Սուրբ Հոգով հաստատված հիմքից մի անգամ իսկ տեղաշարժել որևէ ցից կամ սյուն, թող մեր գործում առաջամարտիկ եղած տարեց մարդիկ պարզ ու բաց խոսեն, և թող ննջեցյալներն էլ խոսեն՝ մեր պարբերականներում իրենց հոդվածների վերահրատարակմամբ: Հավաքեցե՛ք աստվածային լույսի ճառագայթները, որ Աստված տվել է՝ Իր ժողովրդին քայլ առ քայլ առաջնորդելով ճշմարտության ճանապարհով: Այս ճշմարտությունը կղիմանա ժամանակի և փորձության քննությանը»: Manuscript Release, 760, 10.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ և սկսեց այն գործը, որով դեպի «հին շավիղները»՝ Երեմիայի վեցերորդ գլխի, հետ էր առաջնորդում նրանց, ովքեր կրնդունեին և կուտեին այն Հացը, որ հենց նոր էր իջել երկնքից: Ալֆան և Օմեգան կարիք ուներ նրանց, ովքեր պատրաստ էին ջանալ լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում, որպեսզի տեսնեին, որ այն, ինչը Նրան 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին երկնքից իջեցրեց, պարզապես ժամանակի մի մարգարեության կատարում չէր, այլ երկրորդ Վայի ժամանակի մարգարեության կատարումը: Նա կարիք ուներ, որ Իր ժողովուրդը վերագտներ այն պատմության հին շավիղները, որի մեջ Նա 1798-ից մինչև 1844 թվականների քառասունվեց տարիների ընթացքում կանգնեցրել էր միլլերականների տաճարը:

Այդ պատմությունը ծածկված էր աղբով, կեղծ մետաղադրամներով և գոհարներով: Այդ պատմությունը մթազնված էր մի կեղծ հիմնարար պատգամով, որը կառուցված էր ավազի վրա, և ոչ թե Դարերի Վեմի: Դա Միլլերիտների պատմության մեջ էր՝ այն պատմության մեջ, որտեղ, ինչպես Պետրոսն է նկարագրում, Միլլերիտները, «որոնք առաջ ժողովուրդ չէին, բայց» ապա դարձան «Աստծո ժողովուրդը», որոնք բարձրացվել և շինվել էին որպես «հոգևոր տուն, սուրբ քահանայություն»: Հուդայի ցեղից Առյուծը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և առաջնորդեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին դեպի Միլլերիտական տաճարի բարձրացման պատմության «տաճարը» մաքրելու գործը: Այդ գործը նախապատկերված էր մի մարգարեությամբ, որը կանխագուշակում էր, որ Տերը պիտի բարձրացնի մի մարդու, որի անունը Հովսիա էր (որը նշանակում է Աստծո հիմք):

Երբ Հոսիան բարձրացվեց՝ ի կատարումն անհնազանդ մարգարեի մարգարեության, նա սկսեց վերականգնելու այն տաճարը, որը խիստ անմխիթար վիճակի մեջ էր: Վերանորոգման և մաքրման աշխատանքի ընթացքում հայտնաբերվեց «Մովսեսի անեծքը», և երբ այն ընթերցվեց Հոսիայի առաջ, դա պատճառ դարձավ Հոսիայի բարենորոգության: Մենք կանդրադառնանք այդ մարգարեությանը՝ «յոթ ժամանակների» վերագտնման հետ կապված՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից հետո:

Մենք այդ ուսումնասիրությունը կսկսենք հաջորդ հոդվածում:

«Քանի դեռ նրանք, ովքեր ճշմարտությունն են դավանում, ծառայում են Սատանային, նրա դժոխային ստվերը կխափանի նրանց տեսադաշտը Աստծո և երկնքի նկատմամբ: Նրանք կլինեն նրանց նման, ովքեր կորցրել են իրենց առաջին սերը: Նրանք չեն կարող տեսնել հավիտենական իրողությունները: Այն, ինչ

Աստված պատրաստել է մեզ համար, ներկայացված է Զաքարիայի 3-րդ և 4-րդ գլուխներում, ինչպես նաև 4:12–14-ում. «Եվ ես կրկին պատասխանեցի ու նրան ասացի. Ի՞նչ են այս երկու ձիթենու ճյուղերը, որոնք երկու ոսկե խողովակների միջոցով իրենց միջից թափում են ոսկե յուղը: Եվ նա պատասխանեց ու ինձ ասաց. Զգիտե՞ս, թե դրանք ինչ են: Եվ ես ասացի. Ո՛չ, տե՛ր իմ: Այն ժամանակ նա ասաց. Սրանք են այն երկու օծյալները, որոնք կանգնած են ողջ երկրի Տիրոջ մոտ»:

«Տերը լի է միջոցներով: Նրա մոտ գործադրության միջոցների պակաս չկա: Մեր հավատի պակասի, մեր երկրավոր մտածողության, մեր թեթևամիտ խոսքերի, մեր անհավատության պատճառով, որ դրսևորվում է մեր խոսակցության մեջ, խավար սովերներ են կուտակվում մեր շուրջը: Քրիստոսը խոսքով կամ բնավորությամբ չի հայտնվում որպես այն Ամենայնովին Սքանչելի և տասը հազարների մեջ Գերազանցագույնը: Երբ հոգին բավարարվում է իրեն ունայնության բարձրացնելու մեջ, Տիրոջ Հոգին նրա համար քիչ բան կարող է անել: Մեր կարճատես տեսողությունը տեսնում է սովերը, բայց չի կարող տեսնել դրանից անդին եղող փառքը: Հրեշտակները բռնած են պահում չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես մի բարկացած ձի, որ ձգտում է ազատվել և սուրալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ:»

«Պիտի՞ք նենք հավիտենական աշխարհի իսկ եզրին: Պիտի՞ լինենք բթացած, սառն ու մեռած: Օ, երանի թե մեր եկեղեցիներում ունենայինք Աստծո Հոգին ու շունչը՝ ներշնչված Նրա ժողովրդին, որպեսզի նրանք կանգնեն իրենց ոտքերի վրա և ապրեն: Մենք պետք է տեսնենք, որ ճանապարհը նեղ է, և դուրը՝ անձուկ: Սակայն երբ անցնում ենք անձուկ դժնով, նրա լայնությունը սահման չունի»։ Manuscript Releases, հատոր 20, 216, 217.